

MINH NHẬT

Những đêm
không ngủ

Đêm không ngủ
Đêm không ngủ

Mục lục

- Chương I: LUÔN LÀ CHÍNH BẠN, TRỪ KHI.**
- 1. Luôn là chính bạn, trừ khi**
- 2. Khóa học viết chữ đẹp của Steve Jobs và câu chuyện về sự học**
- 3. Cơ hội để trở thành siêu của mọi loại sao**
- 4. Chẳng ai đứng mãi trên vũ đài chiến thắng**
- 5. Chán như người Mán**
- 6. Đẩy chính mình đến giới hạn**
- 7. Chỉ một gia đình**
- 8. Hãy mỉm cười trên con đường đầy lá vàng rơi**
- 9. Chàng trai nhảy cảm**
- 10. Đôi giày cao gót của Nicole Kidman**

NHỮNG ĐÊM KHÔNG NGỦ

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

Chương I: LUÔN LÀ CHÍNH BẠN, TRỪ KHI.1. Luôn là chính bạn, trừ khi

Trước hết hãy theo đuổi thứ mình đam mê tới tận cùng, bởi nó sẽ cho bạn sức mạnh lớn hơn thứ bạn có thể tưởng tượng.

Trong một buổi rượu thường niên, cả đội chúng tôi đã có một buổi tranh luận hào hứng về chủ đề siêu nhân, sau khi The Avengers công chiếu. Một bên thì hết sức ủng hộ, nhiều lúc còn ước mình có... một năng lực kỳ lạ nào đó như họ, để thỏa thích làm những thứ mà mình muốn, nói chung là muốn làm siêu nhân xanh giải cứu thế giới! Phe còn lại cho rằng thật là dở hơi! Làm người bình thường không muốn lại muốn bất thường. Theo bạn thì ai đúng?

Trong cuộc tranh luận ngộ nghĩnh của chúng tôi, thực ra không có ai đúng hay ai sai. Cuộc sống nói chung có rất nhiều vấn đề kiểu như vậy, đều là tùy vào cách mà chúng ta cảm nhận vấn đề mà thôi.

Tôi có thể khẳng định làm siêu nhân không hề sướng chút nào. Có hai cách để diễn tả điều này. Một là như Spider Man đã đúc kết: Sức mạnh càng lớn thì trọng trách càng cao. Hai là nếu hiểu theo nghĩa rộng hơn, mọi thứ đều có cái giá của nó!

Trước hết, đúng như "phe đối lập" đã nói, nếu trở thành siêu nhân, đồng nghĩa với việc bạn không còn là một người bình thường nữa và trở thành mục tiêu săn đuổi của "đám người xấu". Thêm nữa, bạn luôn phải mang trong mình một bí mật to lớn và rất khó tìm được ai đó chia sẻ. Bản thân việc giữ bí mật đã là điều không hề đơn giản, giữ một bí mật "kiểu đó" lại

càng khó hơn! (Tôi thường tưởng tượng nếu mình có thể làm cho đồ vật kim loại bay lượn như Erik trong X-men, thì làm sao có thể kiểm chế không thủ sức mạnh đó ở chỗ đông người ?)

Tuy nhiên, đó chỉ là một phần nhỏ, điều lớn hơn chính là liệu chúng ta có kiểm soát được sức mạnh và quyền lực mà mình nắm giữ? Chuyện này không hề dễ dàng: Bạn có thể nhìn thấy nó ở mọi lúc, mọi nơi, xảy đến với tất cả mọi người trong xã hội. Một bảo vệ khótính cầu nhàu và quát mắng tất cả khách ra vào, một tự vệ dân phố "hành" và người bán hàng rong, một viên chức biến thủ công quỹ, một chính trị gia hành động vì lợi ích cá nhân... Chúng ta có thể dễ dàng nhận ra, có sức mạnh là một chuyện, kiểm soát và dùng nó để mang lại hạnh phúc cho người khác lại là chuyện hoàn toàn không đơn giản. Bạn nên nhớ trong tất cả những bộ phim siêu nhân, nhân vật phản diện cũng là người có sức mạnh hết sức to lớn, nhưng rốt cuộc lại thất bại khi không biết dùng nó vào việc thiện. Hay có những người tâm hồn lương thiện, nhưng lại không thể chi phối được nó, như Hulk - người khổng lồ xanh. Đôi khi cậu ta cũng mất kiểm soát chính mình.

Jack Kennedy - vị tổng thống trẻ nhất trong lịch sử nước Mỹ từng nói: "Mọi vấn đề của chúng ta đều là do chính chúng ta tạo ra và vì thế nó phải được giải quyết bởi chính chúng ta. Và người nào cũng có thể sở hữu sức mạnh lớn như anh ta muốn!" Vì thế, có lẽ không ai trong chúng ta cần thiết phải trở thành siêu nhân để thực hiện những ước muốn của mình. Bí quyết là trước hết hãy theo đuổi thứ mình đam mê tới tận cùng, bởi nó sẽ cho bạn sức mạnh lớn hơn bạn có thể tưởng tượng. Đừng ngại khi bất kỳ ai đó nói bạn điên rồ! Tôi nghĩ nếu lúc nhỏ Neil Amstrong tâm sự với lũ bạn rằng ông có ước mơ là được... đi bộ trên cung trăng thì khả năng 99,9% tất cả sẽ cười ông. Thế nhưng sự thật thì ai cũng biết: Gần 40 năm sau, Amstrong đã trở thành người đặt "bước đi nhỏ bé của một người, nhưng là bước tiến khổng lồ của nhân loại". Và tôi tin mãi đến tận bây giờ, Neil Amstrong vẫn là "siêu nhân" trong lòng nhiều người!

Batman trong The Dark Night, đã nói một câu mà tôi rất thích: "Im whatever Gotham needs me to be" (Tôi là bất cứ điều gì mà thành phố Gotham cần tôi trở thành). Việc chúng ta là ai không quan trọng, nhưng khi những người chúng ta yêu quý, khi thành phố, khi tổ quốc cần một bàn tay, chúng ta sẵn sàng làm mọi thứ để mang lại hạnh phúc và yên bình cho họ. Tôi nghĩ đó mới là điều tuyệt vời nhất.

Và thế là trong cuộc tranh luận không có hồi kết của cả đội, tôi tiếp tục đóng vai trò trung lập, bởi tôi vẫn nhớ một câu nói đùa của các 9Gaggers: "Always be yourself, unless you can be Iron-Man, then be Iron Man" (Luôn là chính bạn, trừ khi bạn có thể trở thành Iron Man, thì hãy cứ là Iron Man)

NHỮNG ĐÊM KHÔNG NGỦ

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

2. Khóa học viết chữ đẹp của Steve Jobs và câu chuyện về sự học

Thành công không đến với những người chỉ miệt mài học, nhưng nó cũng không đến với những người chơi vơi giữa cuộc sống và chờ đợi một cơ hội nào đó trên trời rơi xuống, bởi ngay cả khi nó thực sự rơi xuống họ, họ cũng sẽ không nhận ra và để tuột mất nó.

Đừng thấy người khác làm được là mình cũng hớn hờ lao vào! Bạn hãy tìm một điều mình muốn làm và hết mình để thực hiện nó.

Tôi có một ông anh, tuổi xấp xỉ ba chục nhưng anh ấy vẫn còn đang... đi học. Học hết đại học thì học thạc sĩ, rồi tiến sĩ. Rồi học song song một bằng thạc sĩ khác nữa. Thú thật, thời gian đầu khi nghĩ đến điều đó, tôi có cảm tưởng như anh ấy có... nghề học vậy! Lúc đó tôi thường nghĩ hiểu học thế để làm gì? Chẳng phải ngoài cuộc sống kia còn bao nhiêu cái hay sao!

Thời gian dần trôi qua cho đến khi tôi hiểu được vài điều.

Chợt nhớ một bài thơ của T5Q - nhà thơ mạng vô danh - có mấy câu thế này:

"Em là hạt cát trong biển đời sâu thẳm

Tri thức kia là cả một đại dương

Rất nhiều ngã, chẳng thể chọn một con đường..."

Lý do học không phải chỉ có một. Đa số mọi người học vì tìm kiếm tri thức. Một số học vì họ thấy hoang mang khi bắt gặp những cánh cửa mở

rộng trước mặt và học khiến họ cảm thấy vững tâm hơn. Cũng có những người học vì họ cho rằng đó là một điều hiển nhiên, giống như ngủ dậy thì phải đánh răng hay trước khi đi giày thì phải đi tất. Lại có một số người học vì họ... chẳng biết làm gì khác!

Hãy nghĩ rằng việc học giống như một con đường được lát gạch với hai hàng cây cổ thụ hai bên. Các yếu tố còn lại giống như một khu rừng rộng lớn và bí hiểm. Nếu lao vào khu rừng đó mà không chọn con đường, bạn có chắc mình có thể tìm được lối ra cho sự mù mịt? Điều đó cần một quyết tâm vô cùng mạnh mẽ, lòng quả cảm, tài năng và cả sự may mắn. Đã có rất nhiều nhân tài bị vùi dập trong môi trường học tập hà khắc và thiếu sáng tạo, nhưng cũng có vô số những người tưởng-mình-là-nhân-tài đã không thể tìm được lối ra trong khu rừng tri thức khổng lồ đó. Biết mình cần gì thật tốt, nhưng cũng luôn cần biết mình có gì và có thể làm được gì.

Chúng ta đã chứng kiến rất nhiều cá nhân tiêu biểu bứt phá khỏi vòng quay của 99% người bình thường. Đó là Bill Gates với câu chuyện ai cũng biết về ông. Hay như Janes Goodal - một trong những sứ giả hòa bình của Liên Hợp Quốc và là nhà hoạt động bảo vệ môi trường nổi tiếng Thế giới - cũng sống một cuộc đời chưa qua trường lớp đào tạo nào. Danh sách còn dài với Michael Faraday, Mark Twain hay kể cả vị tổng thống huyền thoại Abraham Lincoln... Chúng ta nghe những câu chuyện về họ, đọc những cuốn sách của họ hay viết về họ, chúng ta ngưỡng mộ họ và phần nào trong chúng ta cho rằng vậy thì việc học không có nghĩa lý gì và chẳng góp phần nào vào những thành công đó.

Sự thực không phải vậy. Chính Steve Jobs, tỷ phú nổi tiếng của Apple đã chia sẻ về thời gian sau khi ông bị đuổi khỏi trường cao đẳng Reed rằng ông vẫn tiếp tục dự thính các khóa học, đặc biệt là một khóa học dạy...viết chữ đẹp!. Ông nói: "Nếu tôi chưa bao giờ tham gia các khóa học đó, Mac sẽ không bao giờ có những kiểu chữ hay phong chữ với tỷ lệ cân xứng tuyệt vời vậy!". Bạn thấy đó, mọi kiến thức, dù nhỏ nhoi, đều có những giá trị

riêng của nó mà có thể phải mất rất nhiều năm để có thể nhận ra. Thành công không đến với người chỉ miệt mài học, nhưng nó cũng không đến với những người chơi vơi giữa cuộc sống và chờ đợi một cơ hội nào đó trên trời rơi xuống. Bởi ngay cả khi nó thực sự rơi xuống, họ cũng sẽ không nhận ra và để tuột mất nó mà thôi.

Mỗi người sinh ra có một thiên chức. Rất có thể ông anh của tôi phù hợp với công việc nghiên cứu chuyên sâu. Nếu không có những người như thế, liệu chúng ta có được những phát kiến khoa học xuất sắc để thay đổi cuộc sống? Nhưng không phải ai cũng vậy. Đừng thấy người khác làm được là mình cũng hớn hờ lao vào! Bạn hãy tìm một điều mình muốn làm và hết mình để thực hiện nó.

Học chỉ là một con đường để tiếp cận điều đó và mỗi khi câu hỏi "Học để làm gì?" vang lên, tôi thường tự trả lời: Học để tìm thấy chính mình, học để rèn luyện bản thân và học để nhận được những kiến thức đôi khi vô hình giúp chúng ta thực hiện thứ mình muốn. Điều đó không phải thật tuyệt sao?

NHỮNG ĐÊM KHÔNG NGỦ

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

3. Cơ hội để trở thành siêu của mọi loại sao

Giữa những rối ren mù mịt, bao giờ cũng sẽ có một con đường nào đó thật sự sáng sủa, vấn đề là bạn có chọn đúng không mà thôi.

Có một điều ai cũng hiểu, đó là cần phải nắm bắt và tận dụng những cơ hội của mình, nhưng còn một điều không phải nhiều người nhận ra, đó là đôi khi cũng cần phải biết nhìn xa hơn, biết lùi để có thể tiến.

Tôi là chàng trai cổ vẻ ngoài vừa phải, tức là không phải kiểu bạn nhìn vào có thể trầm trở lên rằng: "Ủây, đẹp trai vật!" (hoặc bạn có gu thẩm mỹ khác người). Tôi cũng chẳng có body đẹp cho lắm nếu không muốn nói là gầy như cái chày. Thế mà bỗng một ngày đẹp trời, tôi được mời đi đóng phim, vai phụ thôi nhưng cũng chưa đến nỗi là vai nạn nhân, quần chúng hay cái cây. (Tất nhiên là tôi từ chối vì tôi mà đóng phim thì nói lịch sự là mèo cũng không xem nổi - mặc dù đây là loài có gu phim ảnh dễ dãi nhất).

Thực ra sau chuyện này, tôi đã tự đặt ra cho mình một câu hỏi: Liệu mỗi khi cơ hội đến, chúng ta có dám thử?

Bạn cứ tưởng tượng, nếu một ngày bạn gặp phải chuyện giống tôi, hoặc tương tự: một "chuyên gia" nào đó bắt được cục vàng là bạn (họ nói thế) và họ muốn bạn thử sức, muốn cho bạn cơ hội để thành siêu sao, thành siêu nhà văn, siêu MC, siêu cầu thủ, siêu tốc, siêu nước... thì bạn sẽ làm gì? Hoặc giả dụ, họ nói nếu đi theo đoàn làm phim thì bạn sẽ phải tạm dừng mọi công việc trong chừng ba tháng (dù bạn đang đi học, đi làm, đang yêu hay đang liêu xiêu), bạn liệu có dám?

Cơ hội không đến quá nhiều với mỗi người và không phải ai cũng tìm được những cơ hội lớn để thể hiện chính mình. Nhìn theo một góc độ nào đó, chuyện này chắc chắn là một điều tốt. Có không ít ngôi sao đã mất gần hết tuổi trẻ - thời gian họ có thể làm một công việc khác và đạt được thành công nhiều nhất, cho đến khi một kẻ săn tìm tài năng nào đó tìm thấy họ. Và họ luôn chia sẻ là tại sao họ lại để phí hoài quãng thời gian đó như thế...

Nhưng...

Đấy có thực sự là điều mà bạn yêu thích hay không? Đấy có thực sự là điều mà bạn đam mê hay không? Đấy có đúng là điều mà bạn (có thể) sẽ theo đuổi hay không? Những câu hỏi này lại rất khó trả lời. Nếu dừng việc học (việc làm, việc yêu..?) lại một thời gian không phải ngắn như thế, khi trở lại, liệu bạn có bắt nhịp được không ?

Có một điều ai cũng hiểu, đó là cần phải biết nắm bắt và tận dụng khi cơ hội đến, nhưng còn một điều không phải nhiều người có thể nhận ra, đó là đôi khi cũng cần phải biết nhìn xa hơn, biết lùi để có thể tiến.

Chắc bạn cũng biết Emma Watson, nữ diễn viên nhí tài năng trong Harry Potter đã tạm dừng toàn bộ công việc diễn xuất, từ bỏ những lời mời có thể mang lại rất nhiều tiền bạc và giúp phát triển tên tuổi, sự nghiệp trước mắt để quay lại với trường học. Đó là một quyết định rất hợp lý trong thời điểm đó bởi Emma còn quá trẻ và chưa thật sự sẵn sàng để từ bỏ việc học tập (theo nghĩa rộng hơn là rèn luyện chính bản thân mình) cho sự nghiệp. Nếu không có quyết định đó, rất có thể chúng ta sẽ có một Macaulay Culkin thứ hai, cậu bé đình đám nhất nhì Hollywood vào thập niên 90, nhưng sớm lụi tàn khi không giữ được mình trước ánh hào quang và những cám dỗ của thế giới giải trí. Khi chúng ta còn trẻ và thiếu kinh nghiệm, việc sớm bước vào một môi trường khắc nghiệt như vậy không phải là ý hay. Rèn luyện sự chín chắn tính kiên nhẫn, sự ham học hỏi, những kiến thức cần thiết và biết cách giữ mình - đó chính là những điều Emma đã làm tại trường học, trước khi quay trở lại với ánh hào quang.

Bạn có thể thấy rất nhiều các ngôi sao như thế, họ biết cách để thực hiện một chọn lựa đúng đắn. Đó cũng chính là điều bạn cần làm khi "cơ hội" nào đó nhảy xổ vào đầu bạn. Không phải chỉ là nghỉ học đóng phim, hay là tiếp tục đi làm và bỏ qua giấc mơ siêu sao. Nếu bạn chỉ đơn giản muốn đi theo "tiếng gọi ước mơ" của mình trọn vẹn, thì tốt thôi. Dù sao cuộc đời của bạn cũng là của riêng bạn. Còn nếu không...

Hãy cân nhắc những điều xa hơn, chứ không phải những gì bạn có thể làm trong vài tháng hay một năm tới. Để có thể đánh đổi bằng bốn tháng của cuộc đời, bạn hãy làm một phép tính rằng mình có thể thu nhận được gì trong khoảng thời gian đó. Một người anh của tôi thường nói: "Khi còn trẻ, chúng ta nên chọn những công việc lương có thể không cần cao nhưng thời gian làm việc nhiều và rèn luyện được nhiều kỹ năng sống, càng nhiều thử thách càng tốt. còn khi có tuổi rồi thì ngược lại".

Giữa những rối ren mù mịt, bao giờ cũng có một con đường nào đó thật sự sáng sủa, vấn đề là bạn có chọn đúng không mà thôi.

NHỮNG ĐÊM KHÔNG NGỦ

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

4. Chẳng ai đứng mãi trên vũ đài chiến thắng

Những khao khát đưa cuộc sống của chúng ta đi xa hơn, đẩy chúng ta tới những bậc thang mới, tiếp thêm sức mạnh để chúng ta vượt qua khó khăn, nhưng những khát khao không nâng đỡ khi chúng ta gục ngã, mà chính bản thân ta và những người xung quanh mới làm điều đó!

Bạn có bao giờ bị ám ảnh về sự nổi tiếng không. Khi mà cứ mở mắt ra là gặp chuyện về người nổi tiếng, nhắm mắt lại là mơ thấy người nổi tiếng.

Nào là người nổi tiếng lộ hàng, người nổi tiếng đi ăn ở quán bình dân, người nổi tiếng nói hớ, người nổi tiếng không đội mũ bảo hiểm, người nổi tiếng đội mũ bảo hiểm không đẹp... Tuy rất nhảm nhí nhưng rất có hiệu quả. Kết cục là phần lớn chúng ta đều muốn trở thành người nổi tiếng, để được phóng viên cận cảnh chụp ảnh ngay cả khi đang... trong toilet công cộng.

Nếu bạn như vậy thật dở hơi thì tôi tin rằng quá nửa số người trên toàn thế giới cũng đang trong tình trạng dở hơi đó. Muốn được nổi bật và được khẳng định mình luôn là khát khao của tuổi trẻ.

Vẫn nhớ khi còn nhỏ, tôi thường rất hay hát trong... toilet, mà hát rất to và tự tin nhé! Khi đó tôi rất muốn trở thành một ca sĩ nổi tiếng trong tương lai, có thật nhiều fan hâm mộ, được đi vòng quanh thế giới như BackstreetBoys! Chúng ta đều vô hình chung có những hình tượng muốn trở thành và khi điều đó ngày càng mạnh mẽ hơn thì chúng ta sẽ suy nghĩ về nó mọi lúc. Và mỗi người sẽ thực hiện ý muốn của mình theo những cách khác nhau. Kết quả là hoặc bạn sẽ hiện thực hóa nó, bước vào "giấc

mơ về sự nổi tiếng" đó bằng những nỗ lực và đam mê, hoặc bạn sẽ nhìn về nó và mỉm cười như một ký ức đẹp của tuổi trẻ.

Bạn ạ, sự nổi tiếng vốn chẳng có gì tệ. Nhưng chẳng có người nào đứng mãi trên vũ đài chiến thắng được. Hoặc bạn sẽ bị hất xuống, hoặc tự bản thân sẽ bước xuống vì mệt mỏi. Thế nên con đường đi tìm sự nổi tiếng, đôi khi cũng là con đường đi tìm chính mình. Hoặc bạn sẽ điều khiển nó, hoặc nó sẽ chi phối bạn, chỉ có hai hướng đó. Bởi sự nổi tiếng bao giờ cũng đi kèm với rất nhiều những phiền phức khác, ví như sự ảnh hưởng, quyền lực, danh vọng, tiền bạc, sự thay đổi cách ứng xử cũng như suy nghĩ của cả những người xung quanh về bạn. Nếu không "tĩnh táo", nó có thể khiến bạn vô cùng thất vọng. Điều đó sẽ càng dễ gặp phải với những người đặt "sự nổi tiếng" là đích cuối cùng, vì như thế họ sẽ mù quáng làm mọi thứ để đạt được nó, để rồi nhận ra rằng mình đánh mất rất nhiều.

Có rất nhiều cách để làm chính mình nổi bật trong mắt bạn bè, trong gia đình hay ngoài xã hội, nhưng cách tuyệt vời nhất là hãy sống đúng với chính mình. Bởi chỉ có khi đó, bạn mới nhận được những tình cảm chân thành - cuộc sống vốn là chiếc gương phản chiếu mà. Công nương Diana là một người nổi tiếng - bởi lòng nhân ái và sự yêu thương. John Lennon của Beatles cũng là một người nổi tiếng - bởi tài năng và khát vọng cho thế giới hòa bình. Nhưng trong hành trình cuộc sống, rồi có những thời điểm, bạn sẽ thấy rằng mẹ bạn cũng là một người nổi tiếng -chẳng ai trong khu phố không biết tới tài ẩm thực của mẹ; bố cũng là người nổi tiếng, bởi bố đã dạy cho bạn nhiều hơn bất cứ ai khác trong cuộc đời và tôi tin bố mẹ luôn muốn bạn là chính mình, chỉ chính mình mà thôi.

Những khao khát đưa cuộc sống chúng ta đi xa hơn, đẩy chúng ta tới những bậc thang mới, tiếp thêm sức mạnh để chúng ta vượt qua khó khăn, nhưng những khao khát không nâng đỡ khi chúng ta gục ngã, mà chính bản thân ta và những người xung quanh mới làm điều đó! Vì thế, hãy khát

khao, hãy ước mơ, nhưng cũng hãy là chính mình với trái tim yêu thương, bởi bản thân bạn đã rất giá trị, hơn nhiều người nổi tiếng khác!

Nói thế thôi, tôi vẫn muốn làm người nổi tiếng, muốn có người gào thét tên mình ở sân bay, muốn có người sẵn sàng bán thân để mua được vé xem tôi biểu diễn, bởi khi đó, tôi có thể trực tiếp nói với họ: "Thần kinh à?!"

NHỮNG ĐÊM KHÔNG NGỦ

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

5. Chán như người Mán

Đôi khi chúng ta chẳng muốn làm gì ngoài việc tận hưởng một vài điều thật cá nhân, đôi khi chúng ta không muốn ra ngoài, không muốn làm việc, cũng không muốn đi vào quỹ đạo của một cuộc sống mà ngày hôm qua giống cả ngày hôm nay và lại giống luôn cả ngày mai.

Hà Nội đang vào thời điểm của những cơn mưa - tâm trạng của con người cũng thế mà âm ường theo. Một người bạn của tôi vừa từ nửa vòng Trái đất về bỗng nhiên có những ngày dài ngồi lười biếng tại một quán có không gian đủ rộng để ngắm mưa, nghe nhạc và đọc sách từ sáng tới tối. Tôi nhân cơ hội đó ngồi cạnh cậu ta cả ngày, làm những việc y hệt. Đôi khi chúng ta chẳng muốn làm gì ngoài việc tận hưởng một vài điều thật riêng tư, đôi khi chúng ta không muốn ra ngoài, không muốn làm việc, cũng không muốn đi vào quỹ đạo của một cuộc sống mà ngày hôm qua giống cả ngày hôm nay và lại giống luôn cả ngày mai.

Có thể gọi là hơi âm ường kênh mương một chút. Chúng ta sẽ tự an ủi mình là công việc nào cũng cần những hứng thú nhất định dành cho nó. Điều đó không phải là một sự xấu hổ nhưng có một thứ cũng quan trọng không kém đối với cảm hứng tính trách nhiệm.

Không ít người thuộc dạng "sợ trách nhiệm" - và họ chọn một lối mang đầy tính cá nhân và không ảnh hưởng tới người khác: đó là những freelancer, những người thích du lịch phượt, những người theo chủ nghĩa độc thân thà chết không chịu yêu... Nhiều người trong số họ sợ cả việc lập gia đình bởi điều đó sẽ dẫn tới việc phải xây một cái tổ và kiếm thức ăn cho

những chú chim non sẽ ra đời, mà như thế thì có lẽ con đại bàng sẽ không còn được tự do theo cách của hiện tại nữa!

Nhưng không phải ai cũng muốn vậy hoặc có thể như thế. Nếu một buổi sáng phóng viên phụ trách chuyên mục mà bạn yêu thích đột nhiên biến mất thì hẳn bạn sẽ rất hụt hẫng. Thế nên có những người dù vui hay buồn, dù bận hay rảnh, vẫn luôn cố hoàn thành tốt nhiệm vụ của họ. Bởi đó là một guồng quay cần sự nỗ lực của mỗi người, hoặc vì đó là đam mê giữ cho họ sống hàng ngày.

Tôi vẫn nhớ một câu nói của Thành Lộc trên sân khấu kịch Idecaf: "Nếu kể cả trưa tôi có vừa đi đám tang người thân, thì tôi vẫn phải đến đây pha trò cho các bạn cười". Đó là một nghệ sĩ hài tôn trọng và đam mê với nghề nghiệp của mình.

Trách nhiệm đôi khi làm bạn có cảm giác mình mất đi tự do, nhưng nó cũng là một phần không thể thiếu của xã hội. Nếu một nhân viên bưu điện, một bác sĩ, một giáo viên... nghỉ một ngày vì... "bỗng dưng thấy chán" thì họ sẽ gây rất nhiều phiền phức cho những người khác, bởi mỗi người đều đóng góp vào một vòng quay vô cùng lớn. Nói một cách rộng hơn, thái độ của bạn khi bắt đầu một ngày mới cũng vô hình ảnh hưởng tới rất nhiều điều khác. Một nụ cười vu vơ của bạn khi gặp một người lạ có thể làm cho cả cuộc đời của họ thay đổi, tin tôi đi. Đó chính là thứ mà người ta thường gọi là "hiệu ứng cánh bướm" ("the butterfly effect"). Thế nên nếu một lúc nào đó bạn thấy "chẳng muốn làm gì" thì cũng cố gắng đừng để tâm trạng của mình trở nên quá tệ, đừng làm nổi buồn hoặc sự chán chường đó lan tỏa và tất nhiên đừng buông xuôi.

Hãy phân biệt rõ ràng giữa "tạm dừng để tìm kiếm cảm hứng" và tình trạng "chán nản". Hai việc đó hoàn toàn khác nhau. Bạn có thể đóng băng luyện công cả tuần hoặc cả tháng trong nhà nếu bỗng dưng bạn mệt mỏi với những sự dịch chuyển bên ngoài bốn bức tường kia. Nhưng nếu không

chấm dứt tình trạng "chán ăn" tư tưởng đó, thì cũng giống như cơ thể khi đói, bạn sẽ sớm trở nên thiếu sức sống.

Khi đang viết đến những dòng này thì tôi nghe tiếng rao "Khúc nóng đây... Bánh chưng bánh giò bánh mì đây..." ngoài nhà. Nên tôi sẽ dừng bút, lao ra phố bắt cho kịp được bác bán bánh huyền thoại của khu phố (chưa biết nghĩ là gì kể cả 30 Tết) để tiếp năng lượng.

Rời ngay quyển sách này và làm việc gì đó nhiều năng lượng hơn, tôi khuyên bạn thế!

NHỮNG ĐÊM KHÔNG NGỦ

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

6. Đẩy chính mình đến giới hạn

Không phải điều gì cũng đến một cách dễ dàng và thực tế: như một điểm số cao hay một bài luận tuyệt vời ngay bây giờ với bạn, mà đôi khi nó là những thay đổi không tên trong cuộc sống và sẽ có một lúc thích hợp, bạn nhận ra rằng mình đã tốt hơn rất nhiều so với chính mình trước kia.

Tôi là người thích làm việc theo đúng kiểu nước đến chân mới nhảy. Càng sát "deadline" thì tôi lại càng hăng. Trước đây tôi cho rằng điều này ngẫu nhiên dựa vào cảm tính. Rồi dần dà hiểu ra nó cũng không hẳn như vậy.

Theo những nghiên cứu thì con người chỉ đang sử dụng 10% của bộ não! Ngay cả các thiên tài hay các nhà bác học cũng chỉ có thể sử dụng 11-12% bộ não. Điều này chưa được chứng minh một cách chính thức và tôi cũng không có ý định giảng giải về các kiến thức chuyên môn liên quan đến công năng não bộ. nhưng chúng ta có thể hiểu rằng sức mạnh của bộ não nói riêng và con người nói chung đều chưa được phát huy hoàn toàn. Đôi khi bị dồn đẩy vào chân tường, nó đột nhiên nhảy lên thêm... và phần trăm và khiến bạn cảm thấy mình thông minh hơn thường lệ. Đó chính là lý giải cho câu nói "cái khó ló cái khôn", cũng là lý do mà rất nhiều người như tôi thích để công việc đến sát "deadline" mới làm (hoàn toàn không phải bởi lười biếng!). Bởi áp lực cũng là lúc mà não chúng ta hoạt động mạnh hơn để tìm ra ý tưởng giải quyết.

Tất nhiên đó không phải bao giờ cũng là một lựa chọn tích cực. Mỗi người đều có cách của riêng mình để kích thích hoạt động của não bộ, nói dễ hiểu hơn là để trở nên sáng suốt và nhiều cảm hứng hơn! Có người dùng

âm nhạc, có người thích vừa làm việc vừa uống café, có người chỉ làm việc hiệu quả khi... nằm ườn ra, lại có những người có nhiều ý tưởng nhất khi ăn - vì thế mới có câu nói "Các hợp đồng lớn thường được quyết định nhiều nhất vào... bữa trưa"! Như cá nhân tôi thì thường làm việc vào buổi đêm khi không gian trở nên yên tĩnh, vừa viết vừa xem phim và... ăn bánh quy! Hãy suy nghĩ, thử nghiệm và chọn cho riêng mình cách tích cực và hợp lý nhất.

Có Chú mới biết điều gì kích thích bạn làm việc. Đôi khi những điều đó cũng đến một cách ngẫu nhiên và kỳ diệu. Một diễn viên đôi khi có những vai diễn xuất sắc để đời mà chính họ sau đó cũng không có cách nào lặp lại được - như trường hợp của Macaulay Culkin trong Ở nhà một mình. Hay như leo núi A. Potter đã sống sót sau khi ngã từ độ cao 300m xuống vực sâu, mà các nhà cứu hộ sau đó đều phải thốt lên: "Không hiểu anh ấy đã có sức mạnh kỳ lạ và phi thường như thế nào khi ấy!"

Tôi cho rằng khi mỗi người tự tin vào chính mình, bản thân họ đã có sức mạnh gấp nhiều lần so với khi yếu đuối bị quan - cả sức mạnh tinh thần và thể chất. Chúng ta có sẵn những điều đó trong tiềm thức, chỉ là chưa được khơi dậy đúng cách hoặc đúng lúc.

Bạn hãy bình tâm, kiên nhẫn và nỗ lực khơi dậy trí tuệ tiềm ẩn của mình. Và chắc chắn bạn sẽ đạt được những thành quả tuyệt vời! Không phải điều gì cũng đến một cách rõ ràng và thực tế, mà đôi khi nó là những thay đổi không tên trong cuộc sống và sẽ có một lúc thích hợp, bạn nhận ra rằng mình đã tốt hơn rất nhiều so với chính mình trước kia.

Riêng tôi, tôi vẫn thích nhảy khi nước đến, điều đó thúc đẩy mạnh mẽ cảm giác đẩy chính mình đến giới hạn và hoàn thành công việc nhanh chóng, như việc viết 700 chữ này chỉ trong vòng 10 phút chẳng hạn!

NHỮNG ĐÊM KHÔNG NGỦ

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

7. Chỉ một gia đình

Mỗi vấp ngã sẽ cho chúng ta một bài học quý, vấp ngã trong việc trao tặng lòng tốt của mình cũng vậy. Nó sẽ dạy bạn biết cách tránh khỏi những kẻ lợi dụng điều đó.

Khi mỗi người tự tin vào chính mình, bản thân họ đã có sức mạnh gấp nhiều lần so với khi yếu đuối bi quan - cả sức mạnh tinh thần và thể chất. Chúng ta có sẵn những điều đó trong bản năng, chỉ là chưa được khơi dậy đúng cách hoặc đúng lúc.

Tôi biết nếu bạn đủ tiền mua cuốn sách này thì bạn chắc chắn có sử dụng Internet theo một cách nào đó. Tôi không chê trách gì nó, thậm chí tôi cho rằng Internet chính là một trong những phát kiến vĩ đại nhất của thế kỷ XX, đồng thời cũng là một trong những phát kiến tệ nhất mọi thời đại của con người.

Mọi thứ chẳng có vấn đề gì cho đến khi tôi nhận ra rằng chúng ta đang bị "loãng ra" bởi những gì mà mạng Internet mang lại. Tôi không biết nên diễn tả thế nào nhưng có một ví dụ rất điển hình như thế này: Từ khá lâu rồi đa phần chúng ta không còn tin vào những hoạt động từ thiện trên mạng, kiểu như "Chỉ một cú click like của bạn sẽ đóng góp 1000 đồng vào..." hay "Để bảo vệ chính chúng ta, hãy sử dụng sản phẩm ABC thân thiện với môi trường...". Không phải chỉ tôi, mà không ít những người xung quanh tôi đều có cảm giác như vậy. "Cứ như là chúng em đã miễn nhiễm với lòng tốt "ảo" vậy anh ạ. Không tin ai và không cần ai tin mình".

Tôi tin đó cũng là tâm sự của nhiều người trẻ. Chuyện đó thật sự đang xảy ra, tuy nhiên, như một thứ bệnh chưa giết chúng ta ngay-lập-tức, chúng ta không thấy sợ nó và cũng cứ mặc kệ để nó tồn tại trong mình.

Điều này, thực ra, lại là một thứ cảm giác rất đáng sợ - khi chúng ta không còn tin nhau nữa và cũng không còn muốn dang tay giúp đỡ người khác nữa, vì đã từng bị sập bẫy bởi chính lòng tốt của mình. Không chỉ con người mà ngay cả một con cá cũng có thứ "miễn nhiễm" tương tự như vậy. Nếu bạn từng búng nước gọi nó lên mà không cho nó ăn, rất có thể lần sau bạn gọi nó, nó sẽ không trồi lên nữa, bởi kinh nghiệm cho nó thấy nó sẽ chẳng được gì. Việc này không thuộc về trí thông minh, vì chắc bạn cũng biết rằng não cá rất nhỏ. Nó chỉ thuộc về bản năng: Chúng ta tự vệ với những gì có thể khiến chúng ta tổn thương.

Một người mạnh khỏe giả bệnh tật để đi ăn xin.

Một tổ chức "phi-lợi-nhuận" nhưng lại không hoạt động đúng với nghĩa của từ đó.

Một sản phẩm lợi dụng những hình ảnh tốt đẹp, thực ra chỉ để quảng bá cho thương hiệu của mình...

Những trường hợp như thế xảy ra không thiếu xung quanh chúng ta và với sự phát triển của mạng xã hội, chúng ta tiếp cận với nó nhiều hơn và dễ trở thành nạn nhân của lòng tốt không dành đúng chỗ hơn. Tôi thừa nhận, đó là sự thật.

Tuy nhiên cuộc sống vốn đã luôn như thế từ trước khi chúng ta sinh ra. Kẻ xấu người tốt, thiện ác, đúng sai vốn vẫn luôn luôn song hành và cũng không phải bao giờ chúng thật sự rành mạch. Tôi không muốn nói bạn hãy chấp nhận nó, nhưng chúng ta cần học cách chung sống với nó.

Để có thể làm được điều đó, cũng là lúc chúng ta học cách để hài hòa giữa lý trí và tình cảm. Đừng ban phát lòng tốt một cách vô nghĩa, nhưng

cũng đừng để nó mất đi trong mỗi chúng ta, bởi sự san sẻ, giúp đỡ lẫn nhau, dang tay đồng cảm trước đồng loại luôn là điều đáng trân trọng nhất.

Khi chúng ta giúp người khác cũng là lúc chúng ta đang giúp chính mình, giúp những người thân. Chúng ta "được" nhiều hơn là chúng ta vẫn nghĩ. Tôi vẫn nhớ khi xem Armageddon - bộ phim về những người vô danh sẵn sàng đứng ra cứu thế giới khỏi một thảm họa thiên thạch - dù họ sẽ chẳng được gì, dẫu chỉ là một sự vinh danh, Harry Stamper đã nói với những người sẽ mạo hiểm mạng sống cùng ông để thực hiện điều đó: "Không có ai trong các bạn phải đi. Chúng ta có thể chỉ việc cứ ở đây, trên Trái Đất, chờ tảng thiên thạch đó rơi xuống hủy hoại tất cả mọi thứ và tất cả những người chúng ta từng biết..."

Bạn thấy đó, chẳng cần một lý do, hay vì một ai khác, bản thân lòng tốt - dù lớn hay nhỏ - đều trước tiên vì chính chúng ta và những người chúng ta yêu thương. Bởi lòng tốt là một vòng tròn vô hình.

Thuyết Karma - hay còn gọi là luật nhân quả - vẫn thường dạy chúng ta rằng sự luân hồi xảy ra ngay khi chúng ta sinh tồn, chứ không phải là mấy đời hay mấy kiếp. Tôi biết, không phải khi nào những người ở hiền cũng sẽ gặp lành, nhưng bạn ạ, phải chẳng chúng ta sẽ thấy thanh thản hơn khi nhắm mắt quay lưng với những số phận đáng thương quanh mình? Với tôi thì câu trả lời là: Không! Và khi lắng nghe chính trái tim mình, tôi biết rằng bạn sẽ tìm thấy câu trả lời tương tự.

Nếu đã mất lòng tin ở cộng đồng mạng, chúng ta hãy thực hiện điều đó theo một cách khác: tham gia vào các tổ chức từ thiện thực tế, nơi bạn có thể tự tay phân phát những món quà nhỏ của mình tới những người thực sự cần nó, nơi bạn có thể trải nghiệm và tận mắt chứng kiến, chứ không phải là nhìn họ qua một tấm ảnh... Mỗi vấp ngã sẽ cho chúng ta một bài học quý giá, vấp ngã trong việc trao tặng lòng tốt của mình cũng vậy. Nó sẽ dạy bạn biết cách tránh khỏi những kẻ lợi dụng điều đó.

Tôi sẽ dùng một câu của Lý Liên Kiệt để kết thúc: "I believe the world is one big family, and we need to help each other."(*)

Thật giản đơn phải không, khi tất cả chúng ta là một gia đình lớn mà các thành viên tin tưởng lẫn nhau. Chỉ một gia đình mà thôi.

(*)Tôi tin rằng thế giới là một gia đình lớn và chúng ta cần giúp đỡ lẫn nhau.

NHỮNG ĐÊM KHÔNG NGỦ

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

8. Hãy mỉm cười trên con đường đầy lá vàng rơi

Không nên đứng ở góc nhìn của một người "chưa có tiền" hay "không giàu" để phán quyết về việc tiền có thật sự mang lại hạnh phúc hay không.

Người ta thường nói "tiền không mua được hạnh phúc."

Cô em tôi cười khẩy khi nghe điều đó.

"Đó là do không biết chỗ mua!" Rồi em nói thêm: "Nếu tiền không mua được hạnh phúc thì rất nhiều tiền sẽ mua được."

Em ạ, tôi có thể chắc chắn với em rằng tiền mua được hạnh phúc! Chỉ có điều tiền không phải đồng nghĩa với hạnh phúc. Hai khái niệm đó hoàn toàn khác nhau. Trong rất nhiều tình huống, em có thể dùng tiền để đổi lấy hạnh phúc, nhưng cũng có rất nhiều lúc em không thể làm như vậy. Tiền là một trong nhiều phương tiện, một trong nhiều công cụ để đạt được hạnh phúc chứ bản thân nó không phải là hạnh phúc. Thực tế có rất nhiều người nhầm tưởng về điều đó hơn là chúng ta vẫn nghĩ.

Khi đọc cuốn Cha giàu cha nghèo (Rich Dad, Poor Dad) của Robert Kyosaki, tôi đã tự nhủ thầm: "Mặc dù cuốn sách best-seller này có những điều rất hay, nhưng đó vẫn luôn là lối suy nghĩ của những người giàu, được viết ra bởi những người giàu - và với họ thì điều đó thật dễ dàng". Điều tôi muốn nói với em ở đây cũng như vậy, rằng không nên đứng ở góc nhìn của một người "chưa có tiền" hay "không giàu" để phán quyết về việc tiền có thật sự mang lại hạnh phúc hay không. Bởi đôi khi có những việc em phải

thật sự làm trước khi có được trải nghiệm và góc nhìn về nó một cách đúng đắn.

Nếu ai đó nói tiền không mua được hạnh phúc, là sai. Và bất cứ ai nói với em rằng tiền là hạnh phúc, tiền có thể mua được tất cả hạnh phúc, có tiền là có hạnh phúc, cũng sai. Bởi đó là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, một thứ là vật chất, một thứ là tinh thần, mọi sự quy đổi giữa hai điều đó chỉ là tương đối.

Nếu không có tiền em sẽ mất đi một công cụ để tạo nên hạnh phúc, bởi sự đầy đủ về vật chất là một yếu tố khiến tinh thần của chúng ta trở nên thoải mái, dễ chịu, phấn chấn... từ đó mà cảm thấy hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc nếu không đến từ chính bên trong em, thì sẽ dễ dàng mất đi. Đó sẽ chỉ là niềm vui nhất thời - thứ rất dễ bị đánh đồng với hạnh phúc. Ví như em thích một chiếc túi rất đắt, nếu có tiền, em có thể mua nó và em sẽ cảm thấy vui khi sở hữu nó, đó là niềm vui, giống như niềm vui của trẻ con khi được đồ chơi mới, chứ không phải hạnh phúc. Hạnh phúc thật sự thường sẽ hiện hữu trong mọi màu sắc của cuộc sống, chứ không phải ở kết quả của một điều gì đó. Kết quả làm chúng ta thỏa mãn chứ không làm chúng ta cảm thấy ý nghĩa thật sự của hạnh phúc.

Có một câu chuyện vui về Bill Gates là nếu ông nhìn thấy một tờ 100 đôla rơi dưới đất ông sẽ không bao giờ cúi xuống nhặt bởi thời gian mà nhà tỷ phú cúi xuống thật uổng phí, trong vài giây ông còn kiếm được nhiều hơn số tiền đó! Không phải tất cả những người giàu đều mất đi cảm giác về những niềm vui nho nhỏ như vậy, nhưng điều gì cũng có hai mặt của nó.

Nếu mặc định rằng tiền là mục đích của cuộc sống và chạy đuổi theo điều đó thì em sẽ vô tình quên đi rất nhiều hạnh phúc khác: Hạnh phúc khi nghe một bản nhạc hay, hạnh phúc khi ngửi thấy mùi hoa sữa nồng nàn rất Hà Nội, hạnh phúc khi đi qua một con đường đầy lá vàng rơi, hạnh phúc khi tỉnh dậy và thấy thật tuyệt vời khi được tồn tại trong cuộc sống này.

Những hạnh phúc đó đều không mất tiền mua và cũng không mua được bằng tiền.

Một người mà tôi biết, đã xin nghỉ công việc lãnh đạo tại công ty trong một năm, ngay khi vợ của anh sinh em bé. "Năm đầu tiên của cuộc đời đó thật quan trọng và anh muốn ở cạnh con, chỉ để nhìn con lớn lên và cảm nhận được tình yêu thương của bố mẹ." Đối với anh ấy, đó là một niềm hạnh phúc lớn lao, chắc chắn lớn hơn niềm vui của một năm lãnh đạo. Thứ mà tiền không mua được, chính là hạnh phúc đến từ tình yêu. Tôi mong em luôn giữ được những suy nghĩ đó, bây giờ và sau này, em nhé!

Tôi rất thích một câu nói của Jim Carey: "Tôi hy vọng mọi người đều trở nên giàu có, nổi tiếng và có được tất cả những gì họ mơ ước. Để rồi họ sẽ thấy rằng đó không phải vấn đề quan trọng của cuộc sống."

NHỮNG ĐÊM KHÔNG NGỦ

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

9. Chàng trai nhạy cảm

Sự nhạy cảm chẳng có tội lỗi gì, nó là một trong những thứ tuyệt vời mà chúng ta thậm chí không thể học được. Nó thuộc nhiều về bản năng và tiềm thức, chúng ta mang nó từ khi sinh ra cho đến suốt cuộc đời.

Những người mới biết tôi, hoặc tình cờ đọc thứ gì đó tôi viết rải rác trên mạng, rất hay dành cho tôi một nhận xét: Con trai gì mà nhiều cảm xúc quá! Tôi không biết đây là lời khen hay lời chê nữa (mặc dù có lẽ nghiêng về ý thứ hai hơn).

Tôi cũng không biết mình có... nhiều cảm xúc hơn con trai bình thường không, hoặc đơn giản chỉ vì tôi biểu đạt hoặc có cách để bộc lộ điều đó nhiều hơn họ. Dù sao, điều này đã khiến tôi tự cảm thấy mình... khá ủy mị một thời gian, trước khi nhận ra: Con gì thì cũng là con người.

Nếu nói một cách khoa học, trong mỗi chúng ta đều có cả genre XX và XY. Nói kiểu khác, chúng ta đều có cả phần nữ tính và nam tính từ khi sinh ra, tùy thuộc vào mỗi người có nhiều hay ít.

Đó cũng là lý do mà đôi khi ở một số người nó là 50/50 (Tôi chẳng kỳ thị gì họ, thậm chí còn cho rằng họ rất có lợi thế trong những công việc liên quan đến nghệ thuật, chính bởi sự đa chiều về cảm xúc). Với đã phần chúng ta, genre chính sẽ quyết định vấn đề, nhưng không có nghĩa là phần còn lại sẽ biến mất hoàn toàn.

Nó ở đó và đôi khi chúng ta thấy nó rõ ràng. Như khi một chàng trai khóc, hay khi một cô gái quyết định sửa ống nước bị hỏng!

Thực tế, những chàng trai nhiều cảm xúc và tình cảm chẳng kém gì phái yếu. Chỉ là họ có thể hiện điều đó không, hay thể hiện như thế nào mà thôi! Người thì tỏ ra lạnh lùng và phớt, người khác lại dịu dàng và ân cần. Nhưng từ sâu thẳm, đó vẫn là những trái tim nhiều xúc cảm chẳng thua gì phái yếu (mà giờ cũng không còn yếu) và tôi tin rằng nó chẳng có gì xấu! Điều quyết định nằm ở một khía cạnh khác: Cách chúng ta đứng vững trước những khó khăn trong cuộc sống như thế nào.

Đừng để những lời nói vô thường vô phạt của người khác ảnh hưởng tới bản thân, nếu bạn có lòng tin vào chính mình.

Lần đầu tiên khi xem Cuốn theo chiều gió, có một cảnh rất đặc biệt mà tôi nhớ mãi: Ánh mắt của Rhett nhìn Scarlett khi lần đầu tiên họ gặp nhau. Đó là ánh mắt nói thay rất nhiều điều, rằng anh sẽ chăm sóc và bảo vệ cô suốt quãng đời còn lại, rằng có thể rất nhiều sóng gió sẽ xảy ra, nhưng không có gì thay đổi được tình cảm mà Rhett dành cho người con gái định mệnh đó. Đó là ánh mắt mà chỉ có một chàng trai sâu sắc và nhiều cảm xúc mới có được. Và tôi thấy nó thật tuyệt.

Sự nhạy cảm chẳng có tội lỗi gì, nó là một trong những thứ tuyệt vời mà chúng ta thậm chí không thể học được. Nó thuộc nhiều về bản năng và tiềm thức, chúng ta mang nó từ khi sinh ra cho đến suốt cuộc đời.

Sự nhạy cảm của cậu bé mới đến trường ôm lấy mẹ không chịu rời đi, vì bối rối trước cuộc đời đang dồn dập phía trước, chỉ muốn ở lại trong vòng tay mẹ dịu dàng. Sự nhạy cảm của chàng trai khi cô gái của mình buồn, biết rằng cô chỉ cần một bờ vai chứ không cần câu hỏi nào khác. Sự nhạy cảm của một ông bố - bế ngay con mình lên khi nó vừa cất tiếng khóc, hiểu được rằng nó cần sự ấm áp hơn bất cứ điều gì...

Sự nhạy cảm mới tuyệt vời làm sao! Khi có nó chúng ta có thể thấu hiểu mọi cảm xúc của người khác, để có thể mở cánh cửa vào tâm hồn của họ,

để hiểu họ, để chia sẻ nỗi buồn niềm vui với họ. Khi đó chúng ta chẳng cần thông điệp nào khác, chẳng cần ngôn từ nào khác.

Liệu điều đó có phân biệt giới tính, tuổi tác, màu da hay giàu nghèo?

Cảm xúc không có chỗ cho những điều đó!

Vì thế, nếu bạn là một chàng trai sâu sắc, nhạy cảm và tâm lý, hãy tự hào về điều đó và đừng bao giờ để tuột nó đi vì những cú va đập của cuộc sống này.

NHỮNG ĐÊM KHÔNG NGỦ

Minh Nhật

www.dtv-ebook.com

10. Đôi giày cao gót của Nicole Kidman

Hãy sống như mình muốn, hãy làm những điều mình thực sự yêu thích, còn lại thì dành cho trái tim dẫn đường.

Đến chơi nhà bà cô, tôi thấy cô em họ đang ngồi sàu nảo, gặng hỏi tại sao cô bé luôn tuôn một tràng suối đầu nguồn: "Tại sao con gái lại không nên tham gia vào các hoạt động xã hội nhiều như con trai hả anh? Mẹ em dạy em rằng con gái chỉ nên chăm chỉ bếp núc và chăm lo gia đình. Vậy thì bọn em đi học để làm gì hả anh? Tại sao con gái không sinh ra rồi học luôn trường dạy nấu nướng? Như thế này em thấy chẳng hợp lý chút nào. Em muốn làm nhiều thứ, nhưng mẹ em lại bảo càng năng nổ thì càng... khó lấy chồng!"

Tôi phá lên cười khi nghe em nói. Một cô bé rất cá tính, với cánh tay giơ cao bảo vệ nữ quyền bình đẳng, là hình ảnh tôi tưởng tượng ra ngay sau đó.

Thực tế thì em hãy để ý mà xem, điều mẹ muốn dạy em, là "nên" chứ không phải "bắt buộc". Em vẫn có lựa chọn cho riêng mình, bởi ai cũng có quyền sống đúng như mình muốn, khi mà chúng ta chỉ được sống một lần. Nhưng điều mẹ em nói không đúng và cũng không sai, nó chỉ là góc nhìn của một người từng trải muốn con mình không vấp ngã hay gặp khó khăn trong cuộc sống.

Tôi sẽ không làm tổn thời gian của em bằng cách kể ra tên những nữ danh nhân nổi tiếng thế giới mà vẫn có cuộc sống gia đình hạnh phúc. Những người như thế rất nhiều và thậm chí luôn ở quanh chúng ta. Việc đó đã trở nên bình thường với cuộc sống hiện đại bây giờ và hãy tin tôi, em

không cần tranh đấu, bởi xã hội này đã mặc nhiên chấp nhận phái nữ tham gia vào tất cả lĩnh vực mà trước đây họ không thể, kể cả chính trường.

Câu hỏi đặt ra là điều đó mang lại gì cho em? Sự thích thú, thỏa mãn niềm đam mê, nhu cầu cuộc sống hay bản năng? Hãy tìm câu trả lời cho chính mình.

Trong bộ phim Wall Street: Money never sleeps, tỷ phú Gordon Gekko đã nói rằng đàn ông lao vào thương trường không phải vì tiền, với đàn ông, đa phần họ coi "những người chơi khác", khi đạt được "điểm số" cao hơn mới là vấn đề. Điều này có thể thấy tại mọi thời điểm trong cuộc sống: Khi chưa tới trường, khi đang đi học, khi đã ra trường, khi làm việc và cả khi đã nghỉ hưu. Mọi thứ đều được thúc đẩy bằng một tranh đấu. Và mọi bánh xe của lịch sử đang chứng minh rằng: Sự thúc đẩy này ở đàn ông mãnh liệt hơn phụ nữ.

Có những người phụ nữ mang trong mình điều đó và họ không ngừng vươn lên trong xã hội, nhưng số đông dừng lại ở một thời điểm nào đó và tìm kiếm sự bình yên.

Về logic học thì phụ nữ là người mang thai và sinh nở. Chính vì thế, họ dành tâm huyết và thời gian cho con cái cũng như gia đình. Chăm sóc và hàn gắn là thiên chức của phụ nữ, mà phái mạnh không thể làm tốt hơn. Đàn ông lại có nghĩa vụ khác là đảm trách vấn đề "lương thực" và bảo vệ tổ ấm. Chúng ta được sinh ra với bản năng đó, em ạ.

Cũng chính vì thế, điều đó không hề vô lý nếu em đến trường, đi học, tham gia mọi hoạt động xã hội và rồi đến một thời điểm thì dừng lại tất cả. Điều đó không có nghĩa là em đang uổng phí thời gian. Bởi, rồi em sẽ trở thành một người mẹ, dạy cho con mình những điều hay lẽ phải cũng như những kiến thức mà cuộc sống và trường học đã mang lại cho em.

Tôi tin rằng không có điều gì là vô ích trong cuộc sống, kể cả những sai lầm. Mọi thứ đều mang lại cho em ít nhất một bài học. Vấn đề là ở góc nhìn của em về nó. Em hãy cứ làm những thứ em muốn, sống hết mình trong cuộc sống này, điều ấy rất đáng giá. Nếu đến một thời điểm, bản năng của em hướng về một tổ ấm nhỏ, thì em sẽ biết điều mẹ em muốn nói với em.

Mọi cô gái đều có quyền được thử sức mình, dù trong lĩnh vực nào. Đừng trói buộc chính mình vào một cái cột, nó chỉ làm em cảm thấy luẩn quẩn và chán chường, cô bé ạ!

Trong Late Night Talk Show của David Letterman năm 2001, sau khi chia tay Tom Cruise, Nicole Kidman đã nói rằng: "Ồ, giờ thì tôi có thể đi giày cao gót được rồi!". Đây là một câu đùa về việc Nicole thường không bao giờ đi cao gót khi ở bên cạnh Tom, bởi ai cũng biết Tom có chiều cao rất khiêm tốn! Nhưng câu nói dí dỏm nổi tiếng này còn có một hàm ý của nó, rằng nếu trong sâu thẳm đó không phải điều em muốn, thì mọi cố gắng sẽ giống như một chiếc xích trói chân chính chúng ta lại.

Hãy sống đúng như mình muốn, hãy làm những điều mình thực sự yêu thích, còn lại thì dành cho trái tim dẫn đường.